

Tá hudba mi stále znie v hlave

AGNÈS MARTIN-LUGAND

motto

román

Tá hudba mi stále znie v hlave

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na
www.motto.sk
www.albatrosmedia.sk

motto

Agnès Martin-Lugand
Tá hudba mi stále znie v hlave – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2018

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS MEDIA a.s.

AGNÈS MARTIN-LUGAND

Tá hudba mi stále
znie v hlave

motto

*Pre Guillauma, Simona-Aderawa a Rémi-Tariku,
môj kúsok raja...*

*Pre človeka je ten druhý vždy vzorom,
cieľom, spoločníkom alebo súperom.*

Sigmund Freud

True Sorry.

Ibrahim Maalouf

~ Prológ ~

Prišiel, aby si urobil predstavu o ich práci a zistil, či môže kompletnú renováciu nedávno kúpenej spustnutej budovy zveriť architektonickej agentúre, o ktorej sa čoraz viac hovorilo. Chlapovi, ktorý sedel oproti nemu, sa ústa nezastavili. Druhý spoločník mu popri ňom pripadal ako sivá myš. Prvý ho úplne prevancoval. Zvyčajne mu imponovali ľudia, ktorí toho veľa nenahovoria a idú rovno k meritu veci, tento výrečný chlapík ho však ohromil a získal si jeho obdiv. Oplýval vrozeným zmyslom pre praktické riešenia a pritom mu nechýbal dôvtip a tvorivé myslenie. Zdalo sa, že sa mu v hlave na počkanie roja nápady, jeden chytrejší ako druhý. Možno ten dojem vyvolávali jeho sebaistota a nenútenosť. Nedalo sa povedať, že je arogantný, rozhodne však v sebe mal akúsi zdravú trúfalosť. Sám nevedel, prečo zatúžil odhaliť, čo sa v tom chlapovi skrýva, zoškriabať vonkajšiu masku a zistiť, odkiaľ sa berie jeho výnimočná charizma.

Po dvojhodinovom rozhovore sa všetci traja zdvihli. Rád by sa zdržal dlhšie, ale podal im ruku a neodpustil si vyzývavý pohľad na chlapa, ktorý dráždil jeho zvedavosť a ktorého tajomstvo mu unikalo. Toto nebol vhodný čas ani miesto. Muž z agentúry sa naňho dôverčivo, povzbudivo a sebaisto usmial.

Odchádzal s vedomím, že je na ťahu. Bol potenciálnym klientom, oni dodávatelia. Vráti sa k nim? To v tej chvíli netušil. Prešiel asi desať metrov, v hlave mu bzučalo ako v úli. To stretnutie ho rozhodilo. Dosiaľ sa mu nestalo, že by ho pracovná schôdzka takto vyviedla z miery. Zvyčajne to bol on, kto stretnutia navrhol, a vo svete biznisu ho predchádzala povest' človeka, ktorý je za každých okolností pánom situácie. Tentoraz však zostal zmätený. Slnko ešte nezapadlo a vo vzduchu visel prísľub krásneho, jasného májového večera. Jednako by sa nečudoval, keby po skončení schôdzky vyšiel z agentúry do hmlistého a mrazivého januárového podvečera. Nič nebolo ako zvyčajne. Jeho pohľad upútala natešená, možno až príliš rozjarená štvorica, čo kráčala oproti nemu. Okolo ženy v červených šatách s veľkými bielymi bodkami sa motali a poskakovali tri deti. Pripadala mu ľahučká ako vánok, akoby sa vznášala niekoľko centimetrov nad zemou. Koľko má rúk? Dve by jej bezpochyby nestačili, aby s takou nehou udržala svoju malú bandu na uzde. Z diaľky k nemu doliehalo štebotanie detí. Spievali si. Napadlo mu, či sa neocitol v inej dimenzii. Cítil sa vykoľajený. Najskôr chlap z agentúry a teraz aj žena s deťmi ho vyviedli z miery, pri oboch mal dojem, že stráca kontrolu nad vecami.

Keď ho rodinka míňala, nevenovala mu ani pohľad, akoby bol ten chlap v čiernom obleku s kravatou neviditeľný. Bolo to silnejšie ako on. Neovládol sa, prešiel na druhú stranu ulice, zvrtol sa na päte a vykročil naspäť. Musí ich sledovať. Chcel vedieť viac, potreboval stoj čo stoj ukojiť svoju zvedavosť. Frustrovala ho neschopnosť dozvedieť sa o mužovi z agentúry viac, hnevalo ho to. Tak si aspoň zistí, kam má namierené víla Zvonilka s deťmi! Nesledoval ich dlho. Žena vošla do dverí architektonickej kancelárie. Deti sa od nej odlepili a rozbehli sa k mužovi z agentúry. Už zase on. Chytil dievčatko do náručia, chlapcov na privítanie zopár ráz dobrosrdečne šťuchol. Vzápätí deti pustil a nechal ich cupitať k zachmúrenému mužovi. Nepúšťajúc oči z okna kancelárie, ustúpil hlbšie do tieňa, nesmie zmeškať ani sekundu. Stalo sa to, čo predpokladal. Muž vykročil k žene a ona tým istým ľahučkým krokom ako na ulici podišla k nemu. Objal ju, trochu ju podvihol a zatočil sa s ňou. Zaklonila hlavu a so smiechom sa podvolila. Po chvíľke ju pustil, pobozkal ju, pošúchali si nosy. Z úkrytu sa obzeral na všetky strany. Nesmú ho odhaliť. Sklená tabuľa výkladu dodávala scéne, čo sa odvíjala pred jeho očami, snovú atmosféru. Nevedel sa premôcť, lačne striehol na úsmevy, smiech, ruky, čo sa spleťajú, letmé dotyky a pohľady, v ktorých sa zrkadlil prísľub krásneho večera. Žena pristúpila k zamračenému mužovi a pobozkala ho na pozdrav. Usmial sa. Museli si byť blízki. Možno rodina? Ten dojem ešte umocnil pohľad na deti, ktoré behali po miestnosti a vyliezali na kancelárske stoličky oboch spoločníkov ako doma. Muž

z agentúry urobil na stole, pri ktorom sa pred chvíľou odohralo ich stretnutie, voľné miesto. Ako mávnutím čarovného prútika sa na ňom objavili taniere, poháre, fľaše s perlivými nápojmi a fľaša vína. Zaškeril sa. Ukrytý pred ich zrakmi si v duchu povedal, že mal stretnutie predsa len natiahnúť. Mal by príležitosť ukojiť svoju nenásytnú zvedavosť. Tak mu treba. Dnes to nevyšlo. Poslednýkrát hodil očkom na muža z agentúry a ženu v červených šatách s bielymi bodkami, vyšiel zo skryše a neochotne sa vydal naspäť do svojej reality.

~ 1 ~

Deti vyvádzali ako odtrhnuté z reťaze, ako vždy, keď večeríme vo firme. Yanis nezakročil, aby ich upokojil, ba práve naopak. Zatiaľ čo som zázračným kolieskom krájala pizzu, lietali s našou najmladšou dcérou po kancelárii. Kľučkoval po otvorenom priestore so štvorročnou Violetou na pleciach. Naši starší chlapci Joachim a Ernest ich s bzukotom laserových mečov prenasledovali pomedzi pracovné stoly.

Sedela som pri rokovanom stole. Stál v strede miestnosti a po večeroch ako tento slúžil ako jedálenský stôl. Očami som zachytila pohľad môjho brata Luca. Ten hurhaj mu trhal uši, ale inak sa na nich celkom dobre zabával. Muselo mu to udierať na mozog, no on si o to zakaždým znova koledoval. Aj keď všetko má svoje hranice.

– Vera, prosím, zavolaj ich...

Vyprskla som, no vzápätí som ich okríkla.

– Ide sa večerať! Hrať sa budete neskôr.

Yanis sa na mňa pojašene pozrel, perami som mu naznačila, aby sa prišli najesť, lebo Luca porazí.

– Tak podte, obludy, – zareagoval manžel. – Strýko sa hnevá.

Bol nenapraviteľný.

– Choď do kelu, Yanis, – ohradil sa môj brat. – Vyzerám ako debil, keď mi tak hovoríš.

Yanis, očividne spokojný sám so sebou, si sadol na taburet vedľa mňa, Violetta sa mu vyštverala na kolenná. Joachim s Ernestom si posadali okolo Luca, nezostalo mu iné, len im naložiť na tanieri. Od tej chvíle sme nepočuli vlastného slova. Hučalo to tam ako v úli, všetci traja jeden cez druhého s plnými ústami vykladali otcovi, ako sa mali v škole, zatiaľ čo Luc sa ich márne pokúšal aspoň trochu utíšiť. Yanis pozorne počúval naše potomstvo a popritom mi pripomenul, že by chcel v lete zobrať deti na stanovačku do divočiny. Také niečo sme ešte neskúsili, hoci sme sa rok čo rok na dovolenku vychytili na poslednú chvíľu. V mojom prípade to bolo dosť čudné, pretože som dobrých pätnásť rokov pracovala v cestovnej agentúre. Obaja sme však milovali cesty za dobrodružstvom a vyrážali sme na ne bez zdĺhavých príprav. Napriek tomu som mu na štyridsiate narodeniny a desiate výročie sobáša pripravila na budúci rok prekvapenie. Dlhý čas som každý mesiac svedomito plnila pokladničku, aby som mu mohla darovať trojtýždňovú rodinnú cestu okolo sveta. Odkedy sa nám narodili deti, uspokojili sme sa s cestami po Európe. Ako ostrieľaní cestovatelia sme sa nebáli hľtať kilometre ani s tromi drobcami na palube.

– Páčilo by sa ti spať v stane? – šibalsky na mňa žmurkol.

– Nuž, keby sme tých troch malých loptošov dali do druhého...

– Ó, nie. Zo svojich plánov ma vynechajte, – ohradil sa Luc. – Ak nie kvôli mne, ušetríte tých narážok aspoň deti!

– Ty pokazíš každú radosť! – so smiechom som ho zahriakla.

Luc prevrátil oči. Yanis posadil Violettu na stoličku a postavil sa za mňa. Objal ma okolo pása, bradu si zaboril do môjho pleca a pobožkal ma.

– Nebudeme sa pred deťmi hanbiť za to, že sa ľúbime! – vyhlásil Yanis.

Môj brat sa s povzdychom usmial.

– To bol teda nápad zoznámiť vás! Keby som to bol tušil... nespravil by som to.

– Vieš, že to nemohlo byť inak! Okrem toho by si sa bez nás dvoch pekelné nudil, – vyprskla som.

Luc sa nahlas rozosmial. To sa stávalo naozaj zriedkavo. Kam to napísať?

Tesne po oslave mojich dvadsiatych piatich narodenín Luc konečne privolil, že ma predstaví svojmu novému najlepšiemu priateľovi, v ktorom videl vysnívaného budúceho spoločníka. S naším zoznámením otáľal až do chvíle, keď som mu už nedala na výber. V tom čase som ho nepočula rozprávať o nikom inom ako o Yanisovi, hovoril o ňom zakaždým, keď sme sa stretli. Spoznali sa na stavbe, kde brat pracoval ako architekt. Yanis tam pôsobil ako „všumelec“,

makal na všetkých postoch. Nadšenec a samouk so zlatými ručičkami, ktorý si z ničoho nerobil ťažkú hlavu a všetko vyriešil, brata úplne ohromil. Tí dvaja sa vždy k sebe správali ako oheň a voda, jednako si sadli, rozumeli si. Významne k tomu prispeli aj žúry po dokončení niekoľkých stavieb. Ja som v tom veku myslela na všetko možné, len nie na to, že by som sa mala usadiť. Dva roky som pre istú cestovnú kanceláriu pracovala v destináciách ako prieskumníčka, a ak som nebola niekde na opačnom konci sveta a nekontrolovala, či sú v hoteloch dostatočne pohodlné matrace, vláčili sme sa s mojím kumpánom a majsterkou svojho remesla Charlottou po baroch. Pri takom životnom štýle mi existencia môjho brata, v tom čase tridsaťdvaročného manžela neprispôsobivej psycho-
patky a otca dvojčiat, nevyhnutne musela pripadať ako najhoršia nočná mora. Nie div, že rozprávanie o zábavnom chlapíkovi, s ktorým trávil čas a robil si plány do budúcnosti, vzbudilo moju zvedavosť. Zapojila som Charlottu a trochu som tomu pomohla. Navrhla som Lucovi, aby s nami zašli na drink. Dal sa nahovoriť. Zavolala som našu malú spoločnosť do baru na ulici Oberkampf. Luc prišiel, na pol úst pozdravil Charlottu, ktorá mu od prvého stretnutia naháňala hrôzu, zviezol sa na stoličku a objednal si veľké pivo. Pritom sa na mňa veľmi čudne pozeral, jeho zúfalemu pohľadu som vôbec nerozumela. Moja najlepšia kamarátka si vzápätí začala pohvizdovať tým vulgárnym spôsobom, ktorý zvolila, vždy keď sa rozhodla loviť. Brat len zahundral niečo v zmysle „už je to tu“, vstal a podal ruku chlapíkovi, ktorý mieril

k nášmu stolu. Tak to je ten slávny Yanis, špinavý ako prasa, v roztrhaných džínсах a tričku zamazanom farbami. Zvítal sa s nami a sadol si oproti mne. Nasledujúcu štvrtťhodinku som si ho dopodrobna obzerala, skúmala som na ňom každý detail. Modré oči, počerná pleť, typická pre ľudí pracujúcich vonku, nemožný účes, nákazlivý smiech, neskutočná milota vyžarujúca z každého slova, mozoľnaté a nie práve najčistejšie ruky. Naše pohľady sa stretli, usmiala som sa. A potom sme už jeden z druhého nespustili oči. Keď mi Charlotta o niečo neskôr navrhla, aby sme zmenili lokál a dali si niekde do nosa, odmietla som.

– Zdá sa, že som prišla o kamošku z mokrej štvrte, – pošepla mi. – Hlavne sa nehraj na dobré dievčatko.

– Tak zase nabudúce, zlatička! – zašvelila pri odchode.

Hodnú chvíľu som pri nich mlčky sedela. Pripadala som si celkom ako piate koleso na voze, no nestrácala som nádej. Počúvala som, ako sa Yanis s Lucom rozprávajú o práci, ale nesnažila som sa ich rečiam porozumieť. Yanis sa ku mne podchvíľou otočil, a hoci ani na chvíľu neprerušil rozhovor s bratom, on čoskoro odhalil jeho hru. Luc si odrazu spomenul, že manželka je s dvojčatami sama doma, a rozlúčil sa s nami. Konečne sme sa ocitli medzi štyrmi očami. Začal mi o sebe rozprávať, ja som mu rozprávala o sebe, nemalo to konca. Servírky v bare nakoniec pozhášali svetlá na terase, aby nám naznačili, že je čas zdvihnúť kotvy. Dlho do noci sme sa prechádzali po Paríži. Zašli sme do nočného klubu, len tak, aby sme

zistili, ako nám to spolu pôjde v rokenrole. Po prvých krokoch bolo jasné, že sme dokonale zohratí, tak sme si dali ďalšie dva tance v latinskom rytme. Okolo šiestej ráno sme prechádzali popri kaviarničke oproti katedrále Notre-Dame. Práve otvárali. Objednali sme si kompletne raňajky: kávu, pomarančový džús, chlieb s maslom a džemom. Yanis si svoj krajec s potešením namáčal do kávy. Domov sme sa vracali metrom. Hoci bola v prázdnom vozni kopa voľných miest, zostali sme stáť zavesení na tyči v strede vagóna. Nevedeli sme od seba odtrhnúť pohľady. Spoločná cesta sa krátila, blížila sa stanica Châtelet, kde mal Yanis vystúpiť.

– O koľkej dnes v práci končíš? – spýtal sa.

– O šiestej. Ty...

– Zastavím sa po teba. A sľubujem, že prídem v čistom.

Zasmiala som sa. Metro spomalilo. Zahľadel sa mi do očí.

– Vera... Je to, akoby mi v hlave znela hudba.

– Aj mne...

Metro zastalo. A Yanis ma pobožkal. To, čo mi znelo v hlave, už nebola hocijaká hudba, ale filharmonický koncert. Ozval sa signál zatvárania dverí. Yanis sotva stihol vyskočiť z vlaku. Ja som sa ďalej držala našej tyče a hľadela za ním, ako sa vzdaluje po nástupišti. V tej chvíli som vedela, že moje plány do budúcnosti sa od základu zmenili. Pre mňa už bude existovať iba on. A budúcnosť mi dala za pravdu.

Do prítomnosti ma vrátilo zaškrípanie prsteňa. Charlotta jednoducho nebola schopná prísť načas a nenápadne. Teatrálny nástup na scénu si nikdy neodpustila. S výzorom à la Monica Bellucciová nezostávala svojej povesti nič dlžná. Yanis jej išiel otvoriť. Nastavila mu líce na bozk na privítanie. Zatvárala sa ako filmová hviezda a zamatovým hlasom zapriadla:

– Dobrý večer, zlatička.

Deti sa k nej rozbehli. Jediným pohybom ruky ich zastavila a podrobila prísnej kontrole. S výsledkom prehliadky zrejme bola spokojná, lebo napriek vysokým podpätkom pôvabne prikrčila kolená, aby na ňu dočiahli.

– Aspoň raz si vaši rodičia spomenuli, že vás treba poumývať. A teraz božtek, – zavelila a krvavočerveným nechtom si ukázala na líce.

Keď usúdila, že citov už bolo dosť, nešetrne sa im vymanila. Nikto z nás sa nad tým nepozastavil, ani Yanis, ani ja a deti už vôbec nie. Našu Charlottku sme dobre poznali. Hrozbu prípadného materstva odvrátila raz a navždy: dala si podviazať vaječníky. Vedela, že by nebola schopná postarať sa o „ratolesti“. „Keď sa rozdávali materinské city, stála som v inom rade,“ hovorievala. Jednako som si z času na čas všimla, ako smutne hľadá na naše deti. Zakrátko nato nás zvyčajne požiadala, aby sme jej ich na niekoľko hodín či na víkend požičali. Mačacím krokom podišla k nám.

– Ahoj, kobyľka, – prihovorila sa mi.

– Ako sa máš, cica?

– Som voľná. Pustila som Thierryho k vode.

– Neznámila si nás.

– Bol taký nudný, že vôbec nestál za reč.

Roztopašne sa rozosmiala. Luc na opačnom konci stola si zhlboka vzdychol.

– Našmu starkému sa niečo nepáči? – rypla si doňho Charlotta a zamierila k nemu.

Luc už štádium hrôzy prekonal, no aj tak sa na Charlotte stále pohoršoval a ona sa s ním so zlomyseľným potešením zahrávala. Yanis sa medzičasom ku mne vrátil a spoza môjho chrbta sa pridusene smial. Charlotta namiesto normálneho pozdravu uštipla môjho brata do líca.

– Si naozaj trápna, – zareagoval s úsmevom v kútku úst.

– To sa ti na mne páči, zlatíčko!

Odtiahol sa a nalial jej za pohár vína.

– Ďakujem za patok!

Bol by ju poslal do čerta, no vtom mu zazvonil mobil. Podľa výrazu tváre som vytušila, že volá jeho bývalá manželka. Odišiel bokom. Yanis ho znepokojene sledoval pohľadom.

– Čo si myslíš, čo bude dnes vo veci? Problém s výživným alebo dvojčky zas vyviedli nejakú hlúposť? – spýtala som sa ho.

Yanis ma tuho objal.

– Neviem, celý deň mu nedala pokoj... Pripadá mi neskutočné, že si dvaja ľudia, ktorí sa ľúbili a majú spolu deti, môžu takto strpčovať život.

– Nikdy neboli do seba blázni, – ozvala sa Charlotta.

– To nie je dôvod, – oponovala som jej. – Trvá to už roky...

– Vy dvaja ste strašní. Všetci nemajú také šťastie ako vy. Všetky krízy prekonáte bez väčších následkov.

– Áno, pretože sa rozprávame, komunikujeme spolu! Nemysli si, že je to vždy ľahké. Aj my máme svoje problémy, – rozčúlila som sa.

– Počkať, počkať! Chceš povedať, že by som sa mal mať na pozore? – zašepkal Yanis.

So smiechom som sa k nemu otočila.

– Kašli na to, Charlotta! – zarazil nás Luc, ktorý sa medzitým vrátil. – Oni dvaja sú takí bezočivo šťastní, a vôbec si to neuvedomujú. Asi mi povieš, že je to tak lepšie...

Obliekol si sako a schmatol neodmysliteľnú koženú aktovku.

– Odchádzam.

Odtiahla som sa od manžela, vyskočila som zo stoličky a podišla k bratovi.

– Čo sa deje?

– Musím ísť za deťmi. Zdá sa, že je to moja vina, ak v týždni, keď sú u matky, chodia poza školu!

Pripadal mi naozaj nahnevaný.

– Keď budú u teba, prídete k nám na večeru a skúsím sa s nimi porozprávať.

– To nie je zlý nápad...

Chcela som ho objasniť, no neurobila som to. Od malička medzi nami bol akýsi neprekonateľný ostych. Vo veľkej miere za to mohol sedemročný vekový rozdiel. Jediný raz, keď sme si k sebe dovolili viac než letný súrodenecký bozk na líce, bol deň mojej svadby. Z každého môjho pôrodu bol taký nesvoj, že ani len nevošiel do pôrodnice. Nemala som mu to však

za zlé. Brala som ho takého, aký bol. Trochu chladný a odmeraný, zároveň najplachejší a najuzavretejší človek na svete. Jediný človek, ktorému sa ho občas podarilo uvoľniť, bol môj manžel. Zamával Charlotte, Yanisa pozdravil so slovami „uvidíme sa zajtra“, zhrbený odišiel a viac sa za nami neobzrel. Violetta zaspala na pohovke. Chlapcom nad hracími konzolami čoraz väčšími klipkali oči. Neubehlo ani desať minút a všetko bolo upratané a ako-tak čisté. Luc nebude mať dôvod hneď zrána spustiť na Yanisa výčitky.

– Prišla si skoro zbytočne, – povedala som Charlotte, – mrzí ma to.

– Nerob si starosti. Chodte si uložiť drobcov. Dáme si zajtra spoločný obed?

– Že sa pýtaš!

Môže pršať, fúkať či snežiť, môžu padať traktory, každý utorok zjídeme so Charlottou na obed. Pri poháriku bieleho preberáme chlapov, zlomené nechty alebo si robíme plány, ako si raz kúpime permanentku do športovej haly. Tradícia spoločných obedov vznikla veľmi rýchlo, v deň, keď ma prvýkrát nazvala kobyľkou. Naše kamarátstvo sa začalo vďaka zájazdu, ktorý som jej vybavila. Predtým ako sme sa so Charlottou spriatelili, bola zákazníčkou cestovnej agentúry. Práca s ňou bola nočná mora, podchvíľou menila svoje požiadavky. S jej váhaním som rýchlo skoncovala. Sľúbila som jej cestu snov, na ktorej nebude mať čas spamätávať sa z prekvapení. Bola viac než spokojná. Deň po návrate, v utorok, vošla do agentúry a pozvala ma na obed.

Pred odchodom nás vyobjímala, div nás nerozpúčila, a pobrala sa preč.

– Čau, čau, zlatíčka, – zakričala od dverí a zabuchla za sebou.

Yanis zobral Violettu do náručia, ja som pomohla chlapcom sa pozviechať. Prešli sme k autu zaparkovanému v uličke vedľa agentúry. Yanis usadil našu dcéru do autosedačky a zapol jej bezpečnostný pás. Nato vzal z predného skla odkaz od policajtov a sadol si za volant. Ponad moje nohy sa natiahol ku skrinke na rukavice a hodil nové oznámenie o pokute k ostatným. Skôr ako naštartoval, letmo ma pobožkal.

– Bol to zvláštny večer, – poznamenala som.

– Na vine je Luc. Posledných niekoľko dní je hrozne otravný.

Motor za strašného rachotu naskočil, až sa okoloidúci chodec strhol. Jedného krásneho dňa sa s naším starým volvom budeme musieť rozlúčiť. Svoje si už odjazdil.

– To kvôli deťom a tej jeho ježibabe, – odvetila som.

– Nejde iba o nich. Ani o práci s ním nie je rozumná reč.

– O čo ide?

– Večne o to isté... Samé hlúposti, čoraz častejšie sa hádame. Čo už... Viem, aký je. Nerob si starosti, prejde ho to, – s úsmevom to uzavrel.

O dvadsať minút sme vošli do domu, všetci piati sme sa natlačili do malého výťahu a vyviezli sa na šieste poschodie. Violetta ani oči neotvorila. Náš štvorročný

anjelik spinkal s otvorenými ústami a sliny mu tiekli rovno na otcovo plece. Joachim s Ernestom sa ma držali za ruky a sotva prepletali nohami. Yanis otvoril dvere. Len čo vkročil do bytu, zakopol o elektrický vláčik, čo sa povaloval uprostred haly. Každý iný chlap by sa bol poriadne nazlostil, on však namiesto toho chlapcov pochválil za vynaliezavosť pri stavbe železnice.

– Klobúk dolu, chlapci! Zajtra prídem z práce skôr a môžeme sa spolu zahrať!

Umývanie zubov sa obišlo bez odvrávania. Yanis uložil Violettu do postele. Pri prezliekaní do pyžamy ani nemukla. Išla som sa pozrieť na chlapcov. Zmohli sa na len na to, že si vyzliekli džínsy a tričká a v sliepoch sa zakutrali do prikrývok. Zatvorila som dvere na oboch izbách a vošla som do obývačky za Yanisom. Bol bosý. Keď prišiel domov, najskôr zhodil topánky a ponožky. So skríženými nohami sedel na dlážke a nespúšťal oči zo železnice. Prešla som mu za chrbát, zozadu som ho objala okolo krku. Načiahol sa za mnou a obooma rukami si ma pritiahol na kolená. Vzápätí sa znova sústredene zadíval na koľajnice. Ja som sa z jeho objatia obzerala po byte. Vyzeral ako po výbuchu. Dávno som pochopila, že odkladacie škatule sú úplná zbytočnosť a ja už nikdy nevojdem do uprataného, čistého bytu, kde zovšadiaľ niečo netrčí. Yanis bol schopný jedným pohybom ruky postaviť v hale zábavný park.

– Tuším nás čo nevidieť pošleš kadeľahšie, – prehodil.

– To je veľmi pravdepodobné! Začína to tu byť neúnosné.

Vyprskol smiechom. Z času na čas vo mne vzkypela žľč, naložila som ich do auta a požiadala ich, aby sa tu celý deň neukázali. Pustila som sa do veľkého upratovania, všetky zbytočnosti išli preč, všetko som vyčistila a vyumývala. Povolenie na návrat dostali, až keď som si na polhodinku sadla na pohovku a s pôžitkom si užila poriadok a čistotu. Ibaže zároveň s Yanisovým príchodom bol mnou nastolený poriadok v byte vážne ohrozený. Každý voľný priestor mu vnukol nápady a chuť nanovo ho zariadiť. Akoby aj bez toho naňho nečakalo more práce.

Bývali sme v činžiaku na najvyššom poschodí. Náš byt vznikol spojením štyroch izieb pre slúžky. V tom čase boli také úpravy veľmi zriedkavé. Byty sme kúpili za babku, jednako zhltnúť takmer všetky naše úspory a boli sme nútení uviazať si na krk pôžičku s nekresťanským úverom na dvadsaťpäť rokov. Yanis sa, pravdaže, pustil do práce svojpomocne a vytvoril pre nás úchvatný domov. Áno, môj manžel mal zlaté ruky a nadšenia na rozdávanie. Nechýbal mu ani kus bláznovstva. Ničoho sa nebál a darilo sa mu vo všetkom, čoho sa chytil. Mali sme dve izby: detskú pre chlapcov – Violetta v tom čase ešte nebola na svete – a rodičovskú spálňu. Okrem nich vytvoril veľký otvorený spoločný priestor spojený s kuchyňou. Yanis sa nezľakol ani búrania stien! Podarilo sa mu – radšej nechcem vedieť ako – získať povolenie, či skôr obísť predpisy na zväčšenie okien. Vďaka tomu bol náš byt svetlý, aj keď nad Parížom visela sivá zimná obloha. S výsledkom sme boli nadmieru spokojní a považovali sme sa za

šťastlivcov, že môžeme žiť na takom mieste. Odhladnuc od toho, že jedného večera, keď sme to trochu (dosť) prehnali s punčom, mala som to nešťastie, alebo šťastie – všetko závisí od uhla pohľadu –, a všimla som si niečo veľmi zvláštne. Bosí sme v hale tancovali horkokrvnú sambu. Vzhľadom na blízkosť našich horúcich tiel by sme čoskoro zmenili štýl tanca. Yanis ma najskôr zbavil topu, potom aj podprsenky a položil ma na pohovku. A keďže on mal tvár zaborenú medzi mojimi prsami, ten detail zachytil môj alkoholom zastretý pohľad.

– Čo to máme na stope? – podarilo sa mi zahabkať po slastnom vzdychu.

– Hovorí sa tomu záves, Vera, – odvetil so smiechom. – Tebe sa to nepáči?

To mi už vyhrnul sukňu a hladil ma na stehnách.

– Ach... áno, – znova som zavzdychala. – Len som ti chcela povedať, že máme deravý strop.

Yanis sa znova zasmial, potom sa obzrel hore. Vyskočil z pohovky a v rozopnutých džínsoch vyliezol na stoličku, aby záležitosť preskúmal. Pochopila som, že ma tam nechá ležať zadychčanú, polonahú a totálne sklamanú. Napokon, sama som si bola na vine. Išla som si ľahnúť a zdola ku mne doliehali jeho vzrušené výkriky a výbuchy smiechu, keď sa kutral v škatuli s náradím. S deťmi sme si privykli spať v hluku. Na druhý deň som po prebudení vošla do haly zahalenej do celtoviny, nad hlavou mi namiesto malinkej štrbinky v stope zívala obrovská diera veľkosti dospelého človeka a uprostred toho všetkého bol Yanis na vrchole blaha. V náručí som držala ani nie ročného

Ernesta a za sebou ťahala Joachima zakvačeného na mojich pyžamových nohaviciach. Všetci traja sme stáli uprostred rumoviska, z diery nad nami sa vystrčila Yanisova hlava a môj manžel sa ma so šťastným úsmevom vzrušene spýtal:

– Miláčik, páčilo by sa ti mať izbu s výhľadom na nebo?

– Yanis, čo je to tu za bordel?

– Poď sa pozrieť! Bude to geniálne! Zväčšíme si byt a bude to úplne zadarmo! Mali sme tu falošný strop.

– Ty si sa zbláznil? To sa nesmie!

– Ale smie. Urobím, čo treba, som od fachu, ver mi!

– Izbu už predsa máme!

– Myslel som si, že si chcela tretiu.

Stalo sa. Yanis vlastnými rukami zmajstroval a postavil spálňu s kúpeľňou. Boli sme na hrane zákona, aj preto z bezpečnostných dôvodov pristavil skladačie schodisko. Vchod do nášho hniezda sa dal zamaskovať. Keďže môj muž bol ten milý pán sused, ktorý všetkým rád pomôže a zadarmo porobí v činžiaku, čo treba, spolumajitelia privreli nad naším rozpínaním obe oči. Jediný, pre koho to bola príliš horká pilulka, bol Luc. Vari niet na svete spravodlivejšieho človeka.

– Ide sa spať, – pobožkal ma Yanis pod uškom. – Keď som si všimol, ako uprene hľadiš na schody, napadlo mi všeličo.

– Nejaké ďalšie stavebné úpravy? – strieľala som si z neho vstávajúc.

Niekoľkými tanečnými krokmi som sa dostala k schodisku. Yanis ma s neodolateľným úsmevom hltal očami. Vstal a pobral sa za mnou.

– Práve teraz som myslel na niečo iné.

– Aha...

Rukami som si nadvihla vlasy a krútiac bokmi som vystúpila po prvých schodíkoch.

– Tieto šaty by som ti mal zakázať nosiť na verejnosti.

– Ó, nie, zbožňujem ich!

Vošli sme do izby. Yanis ma zhodil na posteľ.

– To je navádzanie na zločin.

– A čo si myslíš, prečo som si ich obliekla?

Vítazne som si ho pritiahla. Vedela som, ako naňho pôsobia červené šaty s bielymi bodkami.

~ 2 ~

Deň som mala, chvalabohu, konečne za sebou. Na zabezpečenie chodu cestovnej agentúry sme boli dve, len z času na čas – ako dnes – prišiel sám veľký šéf a strávil s nami celý deň. Chcel sa presvedčiť, že sa v rámci pracovného času nevenujeme klebeteniu a pilníkovaniu nechťov. Naša kancelária pritom robila obrat. Neoficiálne bola zodpovednosť zaň už niekoľko rokov na mojich pleciach, a hoci kríza spôsobila mierny pokles počtu kúpených zájazdov, my sme sa za dosiahnuté čísla hanbiť nemuseli, o spokojnosti klientov ani nehovoriac. Skutočným problémom týchto dní bol čas môjho odchodu z agentúry. Bežne zatvárala a kryla ma kolegyňa Lucilla. Odchádzala som štvrtýhodinu pred záverečnou, nemusela som tak ozlomkrky letieť na metro, aby som včas vyzdvihla deti zo školy.

Dobehla som k bráne, pot po mne tiekol cícerkom, aj tak som našla Joachima, Ernesta a Violettu stáť na

chodbe. Boli poslední. To sa takmer nikdy nestávalo, takže to nebola žiadna tragédia, pre mňa to však bolo neznesiteľné. Cítila som sa ako krkavčia matka. Joachim ako zodpovedný braček držal Violettu za ruku, zatiaľ čo Ernest sa usiloval vyparitiť nejakú hlúposť. Prvá si ma všimla dcérka.

– Mami!

To bol signál na odchod. Všetci traja sa na mňa vrhli, ešte aj môj osemročný veľkáč. Ibaže on sa nebežal pritúliť:

– Kde si bola?

– Ach! Jojo, veď nejde o život!

– Skoro si to nestihla!

– Ale iba skoro. Sám si to povedal.

Ten chlapec je verná kópia svojho strýka!

– Radšej už poďme domov.

Mala som v pláne zájsť do obchodu na veľký nákup, ale pri pohľade na rady pri pokladniciach som to vzdala. Dojeme zvyšky, čo už. Po príchode domov sa začala šou. Keď som chcela Violette s Ernestom pustiť rozprávku, rozpútal sa, ako inak, veľký boj. V ringu sa ocitla *Snehová kráľovná* verzus *Thunderbird*. Nedala som sa vyviešť z miery vytrhanými vlasmi ani revom – je to otázka zvyku – a skontrolovala som Joachimovi domáce úlohy. On ešte vždy trucoval. Potom, zatiaľ čo sa pri televízore schyľovalo k tretej svetovej vojne, som v detských izbách vypratala bojové pole a v kúpeľni som zistila, že na pracej linke nastala porucha: ráno som pred odchodom do práce zabudla zapnúť práčku. Problém som vyriešila a na rad prišlo sprchovanie.

O trištvrte na osem som už bola úplne vyštavená a túžila som len po jednom: uložiť deti, umlčať ich vrieskanie a zvaliť sa na pohovku. Najskôr som však musela vymyslieť, čo bude na večeru. Otvorila som dvere na chladničke. Opustili ma sily. Niežeby v nej nebolo dosť zvyškov. Stálo tam nepreberné množstvo dózičiek, ale ani v jednej sa nenachádzala vyvážená porcia pre jedinú osobu. Zazvonil mi mobil: Yanis.

– Všetko v poriadku? – spýtala som sa. – O kolkej prídeš? Dnes je to peklo.

– Uf... Približne o polhodinku som doma.

– Na čo máš chuť?

Nech sa ponúkne, že skočí po čínu...

– Spolieham sa na tvoje nápady, – odvetil na moje veľké rozčarovanie. A... ehm... budeme mať hosťa.

– Príde Luc?

– Nie, je to zákazník.

– Strieľaš si zo mňa? – zajačala som. – Neprichádza do úvahy, aby k nám dnes večer prišiel cudzí človek, navyše zákazník! Nemám nič pripravené, všetko je hore nohami, decká sú ako zmyslov zbavené...

Odmlčala som sa. Yanis ma nepočúval, s niekým sa zhováral: „Nijaký problém, nie, naozaj, moja žena robí zázraky.“

– Yanis! – završala som. – S kým sa to rozprávaš?

– Ehm, s naším klientom Tristanom.

– Čím ďalej, tým lepšie. Ak vás ruším, stačí povedať, môžem zložiť.

– Ale nie, to by si mi neurobila, – zaliečal sa.

– Yanis, prosím ťa, povedz mi, že je to zlý žart a ty k nám nikoho neprivedieš.

– Ale veď ty robíš zázraky, práve som to povedal. Tristan je v pohode. Pá.

Niekoľko sekúnd som tupo civela na telefón. Ernest ma vrátil do reality.

– Čo máme na večeru, mami?

Ten chlapec je chodiaci žalúdok.

Musela som konať rýchlo a efektívne a tentoraz pri večeri zabudnúť na nároky zdravej výživy.

– Pyré a šunku... Pod jednou podmienkou, že budete od tejto chvíle dobré deti. Ocko k nám pozval jedného pána.

– Okej, mami!

Aspoň som mala istotu, že mi dajú pokoj, kým na dno skrine nahádzem všetko, čo sa poneviera po byte, a pritom si môžem lámať hlavu nad kulinárskym zázrakom, ktorý odo mňa očakával Yanis. Už dlho mi niečo takéto nevyviedol.

O štyridsať minút som beznádejne stála v kuchyni nad pracovnou doskou. Počula som, ako sa otvorili vchodové dvere. Ak nerátam miskú orieškov a niekoľko olív k aperitívu, nemala som potuchy, čo položím na stôl. Zato deti boli hotoví anjeli. Všetky tri sedeli na pohovke, čisté, s umytými zubami, nechýbalo veľa a bola by som im vo vlasoch urobila cestičku. Pokojný večer netrval dlho. Len čo sa objavil ich otec, s krikom vyskočili na rovné nohy. Aj ja som podišla k nemu. Yanis s Violetou v náručí ma pobozkal na ústa. Na môj vražedný pohľad odpovedal širokým úsmevom. Vzápätí sa otočil k nášmu hosťovi, ktorého som si do tej chvíle nevšimla. Bol to

vysoký, veľmi štíhly hnedovlasý a bledý chlap s hlbokými čiernymi očami, s tvárou triedneho premianta. Mohol mať okolo štyridsaťpäť rokov. Oblečené mal čierne oblekové nohavice, sako zhodil a rukávy na bledomodrej košeli si na predlaktí vykasal.

– Poď ďalej, Tristan! Zoznámim ťa s Verou.

Pristúpil bližšie.

– Dobrý večer, Vera. Toto je malé odškodné za to, že som sa k vám takto votrel, – pozdravil ma a podal mi kyticu kvetov.

– Ďakujem, Tristan. To ste naozaj nemuseli.

Na moje poďakovanie odpovedal úsmevom a otočil sa k deťom.

– A tu mám niečo pre vás! – oznámil im a zamával im pred nosom balíčkom cukríkov. – Ale vaša mama musí rozhodnúť, či si môžete vziať, alebo nie.

Upreli sa na mňa tri páry očí.

– Tak dobre, – vzdala som sa, aby som sa vyhla hádke pred cudzím človekom. – Deti, poďte so mnou. Yanis, ponúkni hostovi niečo na pitie.

Moje stádočko ma nasledovalo až do kuchyne, schmatli cukríky a vzápätí zmizli. Kým som dávala kvety do vázy, jedným uchom a okom som sledovala dianie v obývačke. Z Tristana napriek jeho upätým spôsobom vyžarovala nesmierna pohoda. Keď som ho po očku sledovala, ako sa premáva po miestnosti, mala som dojem, akoby to tam poznal. Vôbec mi nepripadal ako človek, ktorý prišiel prvý raz do cudzieho bytu a trochu rozpačito sa zoznamuje s prostredím. Hoci to na prvý pohľad vyzeralo, že s nami nemá vôbec nič spoločné, bolo až zarážajúce, ako prirodzene

zapadol do nášho sveta. Počúval, čo mu Yanis vykladal, a kývnutím hlavy prijal ponúknutý pohár červeného vína. Yanis nemal vo zvyku vodiť klientov domov. Neplánované návštevy boli skôr remeselníci, s ktorými sa spriatelil na stavbách, kde robil stavebný dozor. Pri takých príležitostiach som nemala problém celkom neformálne im ponúknuť niečo na jedenie a namiesto kvetov pristála na stole fľaša vína. To mi bolo určite milšie. S týmto priveľmi elegantným a dosť nedefinovateľným chlapíkom to však bolo úplne iné. Ibaže ak ho k nám Yanis priviedol, znamenalo to jediné: je veľmi dôležitý. Musela som sa posnažiť. Vyzbrojená miskou orieškov a olivami som vošla do obývačky a sadla si na pohovku. Yanis mi nalial pohár vína a pustil hudbu. *Buena Vista Social Club*. Prisadol si ku mne. Tristan sedel oproti nám v starej klubovke.

– Ešte raz vďaka za prijatie. Viem, že sa nepatrí takto neplánovane niekoho prepadnúť. Yanis však bol neodbytný... Dúfam, že som vám nespôsobil problémy, Vera.

Bola som príliš nedôverčivá, úplne zbytočne som si z neho robila ťažkú hlavu. Nezdalo sa, že by si od návštevy u nás niečo sľuboval, ak nerátam možnosť porozprávať sa s Yanisom. Všetko bude v poriadku. Uľavilo sa mi a usmiala som sa.

– Už som vám povedala, že sa nič nedeje. Okrem toho ma pri mojom manželovi už nič neprekvapí!

– Hej, Tristan, iste súhlasíš s tým, že je príjemnejšie pokračovať v rozhovore o tvojich plánoch tu než so zadkami otláčenými od kancelárskych stoličiek.

To som na Yanisovi milovala. Vždy bol v pohode a nenútený. V tej chvíli sa zdalo, že to jeho hosťa nešokuje a na jeho poznámke sa zasmial.

– Prečo si nezavolať Luca? – spýtala som sa. – To je môj brat, – dodala som kvôli Tristanovi.

– Yanis mi to povedal. Prednedávnom som sa s ním stretol. Mimochodom, je to veľmi milý človek.

Milý? V tom prípade sa pri klientoch veľmi snaží.

– Tvoj brat strávil celý deň na stavbe, – vysvetľoval Yanis. – Dnes sme spolu neprehodili ani slovo.

– Škoda, že som sa s ním nestretol, – skočil nám do reči Tristan.

– Na budúci týždeň zjádeme spolu na stavbu, zariadim to, môžeš sa na mňa spoľahnúť, – so širokým úsmevom mu oznámil Yanis.

V tej chvíli s palcom v ústach a s cumľom v ruke vošla do obývačky Violetta. Váhavo ku mne podišla, vyštverala sa mi na kolená a schúlila sa mi v náručí.

– Si unavená?

Prikývla.

– Ideme spinkať, zajtra je škola. Chod' sa rozlúčiť. Zastala pred Tristanom.

– Ďakujem za cukríky.

– Vďačne, princeznička.

Pyšná na to, že je princezná, vstala a išla dať pusu ockovi. Ospravedlnila som sa a odišla som uložiť deti na spánok.

Sadli sme si k stolu. Položila som naň misu s... písmenkovými cestovinami. Boli to jediné, čoho som mala dosť aj pre troch. Dúfala som, že Tristan má

zmysel pre humor. Nuž, ak chcel naozaj spolupracovať s Yanisom, musel sa dostať do obrazu. Napriek okolnostiam som pripravila chutné menu: mletá šunka naložená v zapekacej mise, cherry paradajky pre farbu a parmezán na ochutenie. Svoj výtvor som im servirovala s nepreniknuteľným výrazom, bez jediného závähania a štyľovo, akoby to boli homáre. Kútikom oka som videla, ako Yanis premáha smiech. Napriek tomu ani on, ani Tristan jediným slovom nekomentovali obsah tanierov. Boli úplne zaujatí rozhovorom o práci. Popritom, ako som sa napchávala – milujem detské menu –, som konečne pochopila, čo robí Tristan a prečo sa ocitol v Lucovej pracovni. Po niekoľko-ročnej notárskej praxi sa preorientoval na obchodníka s nehnuteľnosťami a to z neho robilo významného potenciálneho zákazníka. Práve o tom vykladal Yanisovi:

– Vôbec nepochybujem, že vaše návrhy na renováciu budovy sa mi budú páčiť. Ak to všetko vyjde, mám vo výhlade ďalšie, a to nehovorím o tých, s ktorých obnovou nie som spokojný.

– Pustíme sa do toho s plnou vervou, musíš nám dôverovať.

– Páči sa mi spôsob, akým vnímaš prostredie, aj tvoj pohľad na vec. Obom vám dôverujem, ale... tvoja práca ma osobitne zaujala.

Tristan sa ku mne otočil a zmierlivo vystrel ruku.

– Nemám nič proti vášmu bratovi, Vera.

Prikývla som, aby som ho ubezpečila, že s tým nemám nijaký problém. Usmial sa na mňa a znova upriamil pozornosť na Yanisa.

– Úprimne ti hovorím, že naozaj obdivujem nápady, čo si mi už predložil, a ani si nevidel, o akú budo-
vu ide. Nevieť, kam na to chodíš... Bravo!

Pozrela som na Yanisa. Horko-ťažko sa mu podari-
lo zakryť hrdosť – také komplimenty nedostával kaž-
dý deň.

– Rád by som vedel, v akej škole ťa také veci na-
učili. Kde si študoval?

To je koniec... Prečo mu zakaždým musí niekto
položiť túto vražednú otázku?

– Nuž... Nemám nijaké školy. Všetko, čo viem,
som sa naučil na stavbách, odpozoroval som to, po-
pýtal som o radu... Nie je to nič výnimočné, chápeš.

– Veď práve! Mýliš sa. Nie si ten typ, čo rieši veci
od stola, a to je presne to, čo hľadám.

– To stačí! – so smiechom zvolal Yanis a prehra-
bol si rukou vlasy. – Už ani slovo, lebo mi to pôjde
ušami! Naopak, ja musím pochváliť svoju ženu...
Vravel som ti, že je čarodejnica. Máme prázdne ta-
niere!

– Má pravdu, Vera, doviedli ste písmenkové ces-
toviny do dokonalosti! – s vážnou tvárou sa pridal
Tristan.

Mala som dve možnosti: buď to myslel naozaj váž-
ne, alebo sa mi okato posmieval.

– Netreba to preháňať, – poznamenala som.

Všetci traja sme sa zasmiali.

– Myslel som to úprimne. Tie cestoviny ma pote-
šili. Pripomenuli mi moje dcéry, keď boli malé.

– Máte deti? – spýtala som sa trochu prekvapene.
To, ako sa správal k našim drobcom, svedčilo o tom,

že deti preňho nie sú niečo ako exotické zvieratká. Poznal spôsob, ako si ich získať.

– Mám dve dospievajúce slečny vo veku trinásť a pätnásť rokov.

– Aha! Tak to asi nebude prechádzka ružovým sandom.

– Mávam ich iba každý druhý víkend.

– To je mi ľúto, Tristan, nevedela som...

– Nič si z toho nerobte, Vera. S ich mamou sme sa rozišli už pred niekoľkými rokmi. Bolo to lepšie, ako sa navzájom prizabiť. Takže je všetko tak, ako má byť. Pravdaže mi chýbajú, ale viem, že v bežnom živote je im lepšie s ňou ako so mnou.

– Klobúk dolu pred tebou, – uznanlivo povedal Yanis. – Ja si neviem predstaviť ani deň bez svojich detí.

Nenápadne som položila ruku Yanisovi na stehno. Rodina bola preňho všetkým, bol by schopný toho najhoršieho zločinu, aby nás ochránil. Veľmi dobre som vedela, že pozval Tristana na večeru len preto, aby sa pred spaním videl s deťmi, mohol s nimi prehodiť slovko a dať im bozk na dobrú noc.

– Bohužiaľ alebo našťastie si človek zvykne na všetko, – odvetil Tristan.

Rozhodla som sa, že sa budú musieť zaobísť bez dezertu. Úplne postačí káva a kocka čokolády, nebudem predsa podávať pudinky Danette po termíne spotreby. Yanis medzičasom otvoril druhú fľašu vína a dolial nám. Zdvihli sa od stola. Môj muž práve ukazoval Tristanovi detaily renovácie bytu. Nebolo to prvýkrát,

čo náš domov poslužil ako show-room. Páčilo sa mi, keď sa ponáral do svojho sveta. Tristan ho pozorne počúval a zdalo sa, že je stále rovnako uchvátený jeho nadšením. Všetko nasvedčovalo, že ich spolupráca je hotová vec. Bola som šťastná, lebo som cítila, ako veľmi Yanisovi leží na srdci, aby tohto muža ohromil. Prišli ku konferenčnému stolíku a prisadli si.

– Život na takomto mieste musí byť príjemný, – poznamenal Tristan.

– Ani si neviete predstaviť ako!

Yanis vypil kávu na jeden hlt. Vzápätí sa na mňa sprisahanecky pozrel.

– Čo je?

– Povieme o tom Tristanovi?

– Akoby som ti mohla povedať nie.

Náš hosť sa na nás pozeral a v duchu sa zmätene pýtal, čo sa tu naňho chystá. A keď Yanis vstal, chytil zamaskovanú tyč pri okne a zdvihol ju až po strop v jednom rohu miestnosti, Tristan už vôbec nevedel, čo si má pomyslieť. Nato Yanis spustil vysúvateľné schody a Tristanova uhladenosť, ktorú si od príchodu až do tejto chvíle zachovával, sa kamsi vytratila. Zvalil sa na operadlo kresla. Vytreštil oči, neveriacky sa na mňa pozrel, vzápätí vstal a podišiel k Yanisovi.

– Čo je hore?

– Raj!

Vyprskla som od smiechu.

– Naša spálňa, – povedala som na vysvetlenie.

– To je neuveriteľné.

– Pod' sa pozrieť.

– Nie, Yanis. Už aj bez toho sa vám vnucujem viac než dost. To je vaše súkromie.

– Kvôli mne nemusíte byť v rozpakoch, Tristan.

– Ste si tým istá, Vera?

– Určite. A nepokúšajte sa mi nahovoriť, že vás to nezaujíma.

Usmial sa na mňa a pobral sa za Yanisom, ktorý už dupal hore schodmi a upozorňoval, kde si má dať Tristan pozor, aby sa neudrel. Povzbudzovala som ho, aby išiel hore, pritom som v kútiku duše len dúfala, že som niekde nenechala niečo, čo by nemal vidieť. Ako by sme pred ním vyzerali?!

Pokojne som dopila kávu, odložila zo stola, zapla umývačku riadu, ba dokonca som stihla pripraviť deťom veci na nasledujúci deň. Náš byt bol zriedkavo tak vzorne uprataný – aspoň naoko – ako v ten večer. Napokon to, že Yanis občas priviedol nečakaného hosťa, malo aj nejaké výhody. Zhora ku mne doliehali ich tlmené hlasy a Yanisov smiech. Vo chvíli, keď som skontrolovala, či drobci spia, zišli z nášho hniezda vo výškach. Tristan odmietol pohár vína, čo mu Yanis ponúkol.

– Nebudem vás dlhšie zdržiavať. Viem, aké sú rána s deťmi. Ďakujem za pohostenie, Vera. Bol to skvelý večer.

– Nemáte za čo. Som rada, ak vám to pomohlo v rozhodovaní o spolupráci s Yanisom.

Na tvári sa mu zjavil úškrn, ktorý sa dal považovať za úsmev, a dúfala som, že je pre Yanisa dobrým znamením. Odprevadili sme ho k dverám.

– Prejdem si s Lucom plán práce, aby si nám mohol ukázať budovu, – ubezpečil ho Yanis medzi dverami.

– Budem čakať na telefonát.

Otočil sa ku mne a podal mi ruku.

– Dovidenia, Vera, a ešte raz ďakujem.

– Možno sa ešte uvidíme.

– Dúfam.

S Yanisom si po chlapsky stisli ruky a zbehol po schodoch. Keď sa dvere zavreli, Yanis sa vrátil do obývačky a niekoľkokrát si prstami prehrabol vlasy. Zhodil topánky, vyzul si ponožky. Pristúpila som k nemu. Zvrtol sa, chytil ma okolo pása a zakrútil sa so mnou. So smiechom som ho objala okolo krku.

– Vyzeráš šťastný!

– Cítim, že on je *ten* zákazník, na ktorého sme čakali!

Sálalo z neho vzrušenie.

– Pusti ma, inak dostanem závrat.

Zložil ma na zem a objal ma, div ma nerozpučil.

– Isté je, že sa mu tvoj spôsob práce páči. Ustavične ťa vychvaľoval. Raz to muselo prísť, vedela som to. Som na teba taká pyšná.

– Mám jeden nápad... Risk je zisk... Nesmiem to pokaziť...

Chytila som mu tvár do dlaní a zahľadela sa mu priamo do očí.

– Verím ti. Vyjde ti to.

– Čo si myslíš o Tristanovi?

– Ja s ním nebudem pracovať! Ale ak ťa zaujíma môj názor, vyzerá seriózne a verí ti. To je všetko, čo od toho chlapa chcem.

Oprel sa čelom o moje, usmial sa. Dala by som všetko na svete za to, aby mu tá sebadôvera a viera v budúcnosť zostali navždy.

– Choď hore, prídem za tebou.

Keď Yanis vošiel do kúpeľne, končila som s odličovaním. Postavil sa za mňa, objal ma okolo dierku, položil mi bradu na plece a pozrel sa rovno do očí môjmu odrazu v zrkadle. Na čele mal ustarostenú vrásku.

– Na čo myslíš?

– Dúfam, že tvoj brat pochopí dôležitosť tohto projektu.

– A prečo by to nemal chápať?

– Poznáš ho... Len čo ho prinútiš opustiť komfortnú zónu, zatne sa.

– Viem, že prídeš na argumenty, čo ho presvedčia.

– Áno, určite.

Na okamih mi napadlo, či jeho úsmev nie je nútený. No Yanis nevedel klamať, ani čokoľvek predstierať. Vedela som, že to medzi nimi nie je vždy ružové, ale dúfala som, že toto bude projekt, na ktorom sa zhodnú. Lahla som si a dívala sa, ako po izbe lieta oblečenie, čo si vyzliekal. Potom aj on vklázol pod prikrývku, zhasol svetlo, pritiahol si ma na prsia a spokojne mi zafunel do vlasov. O niekoľko minút už nahlas odľukoval. Pritiahla som si jeho ruku tuhšie okolo pása a premohol ma spánok.

~ 3 ~

Yanis

Pohľad na to, ako nás moja nádherná žienka v jablko-vozelených šatách obskakuje pri raňajkách, mi zlepšil náladu. Každodenný odvoz detí do školy bola moja úloha. Vera zostala doma a mala aspoň chvíľku sama pre seba. A pre mňa to bola príležitosť porozprávať sa s chlapcami a pomaznať sa s Violettou bez toho, aby ma Vera zahriakla a vyčítala mi, že ju príliš rozmaznávam. To hovorila tá pravá, čo naše deti každé ráno pred odchodom do školy skoro zadusila bozkami.

Vyskočil som zo stoličky.

– Tak, deti, ideme! Švihnite si, inak prideme neskoro.

Joachim, náš poctivý študent, stál už pri dverách so školskou aktovkou na chrbte. Ernest pobiehal kade-tade. V letku som ho schmatol a začal som ho štekliť.

– Yanis, prestaň! Rozblázniš ho, – kárala ma Vera a pri tom opravovala Violette účes.

Ako si môže pri pití kakaa v priebehu piatich minút rozpustiť vrkoč? Tieto malinké divožienky sú pre mňa rovnakou záhadou ako dospelé ženy. A to sa mi na nich páči.

Nakoniec sa nám s Verou podarilo vystrčiť všetkých troch na schodisko. Otočil som sa k nej. Opierala sa o rám dverí, dívala sa na mňa a usmievala sa ako slniečko.

- Pekný deň, – zaželala mi nežne.
- Ideš so Charlottou na obed?
- Dnes je utorok!
- Už to bude tak. Uvidíme sa večer.

Pobožkal som ju trochu vášnivejšie než inokedy. Dnes som potreboval povzbudenie. Nato som jej pošeplal naše zaklínadlo „tá hudba vo mne stále znie“. Ešte aj vo výťahu som počul, ako sa smeje.

V ten deň som nešiel autom. Potreboval som si v špičke zakľučkovať na mojej starej motorke. Doprial som si ju z jednej z prvých výplat. Aj keď výraz „doprial som si ju“ nie je úplne namieste v prípade rachotiny, čo som si musel sám znova spojazdniť. Dodnes som sa s ňou nevedel rozlúčiť. Pravda je, že odkedy sa narodil Joachim, bola mi viac-menej na dve veci. Niekoľkokrát som nahlas zauvažoval nad tým, že ju predám. Vera ma však zakaždým a bez väčších ťažkostí presvedčila, aby som to nerobil. Vedela, ako mi na motorke záleží. Dvojkoľosového tátoša som vytiahol iba vtedy, keď ma cez deň čakalo viacero jázd po rôznych stavbách. To bol dobrý dôvod. Dnes to však potrebovala moja nervová sústava. Keď som otváral

dvere kancelárie, vedel som, že ma moje inštinkty neklamali. Nevieam, ako to Luc robil, že aj v týždni, keď nemal dvojčatá, zavčas ráno vstal a o siedmej už zarezával, či lepšie povedané, zahrabal sa do svojich milovaných papierovačiek. Administratíva, zákony, kataster a všetko okolo toho bola jeho srdcová záležitosť! Mne z toho išla hlava prasknúť. On však ani pri mojom príchode nezdvihol nos od kopy papierov. *To je náladička!* Môj sen o tom, že do firmy vžením novú vietor, bol číra nemožnosť. Neprehlasoval som ho. Urobil som si instantnú kávu. Švager bol taký drzgroš, že odmietol kúpiť kávovar. Márne som mu vysvetľoval, že je to otázka imidžu a v očiach zákazníkov by sme tým iba získali, púšťal to jedným uchom dnu, druhým von. „Za kávu nám neplatia.“

– Ahoj, Luc! – zanôtil som veselo, keď som si sadal oproti nemu k pracovnému stolu.

– Uhm! – zamumlal. – Dobrý deň.

To bude dlhý deň. Čoraz horšie som znášal jeho nálady aj jeho obmedzenosť. Nikdy neriskoval, uspokojil sa s tým, čo máme, ani mu na um nezišlo, že by sme mohli rozšíriť pole pôsobnosti. Odvtedy, čo ma naposledy pustil k zaujímavému projektu, na ktorom som sa mohol realizovať, ubehlo už veľa rokov. Keďže ho zariaďovanie komerčných prevádzok nezaujímalo, poveril ma, aby som sa kreatívne ujal vinárne. Jeho myslenie aj videnie boli oklieštené. Strčil som mu pod nos plány budovy, čo sme v predošlý deň navštívili. Za celú schôdzku nepovedal ani slovo. Hnevalo ma to a cítil som sa nepríjemne voči Tristanovi, ktorý sa prispôbil termínu stretnutia podľa

Lucových požiadaviek. Znova bolo na mne, aby som zachraňoval situáciu, vyplňal chvíle ticha a zastieral Lucovo mlčanie a nedostatok nadšenia. Jednako som dúfal, že náš budúci zákazník si uvedomil, že to z mojej strany nie je pretváрка. Vzhľadom na to, ako prebehla jeho večerná návšteva, som si celkom veril. Keď sa o tom dozvedel môj drahý švagor, bola to preňho ďalšia zámienka, aby sa na mňa oboril. „Žiadne kamarátstva so zákazníkmi, Yanis! Tvoj nedostatok profesionality ma už naozaj unavuje!“ – vynadal mi ako malému chlapcovi, ktorý celý deň stvára jedno pestvo za druhým.

– Na týchto projektoch ťa nechám pracovať samého, – oznámil mi a ani sa neunúval na mňa pozrieť.

Oči mi vyliezli z jamôk. Bolo to príliš krásne na to, aby to mohla byť pravda.

– Naozaj nechceš, aby sme sa do toho pustili obaja?

– Horia mi oveľa dôležitejšie veci. Myslím si, že to zvládneš. Okrem toho sú to iba návrhy. Keď veci nadobudnú konkrétnejšie obrysy, projekty prevezmem a dotiahnem ich do konca. Len dúfam, že s tým nebudeš príliš strácať čas.

Bolo to presne tak, ako som predpokladal. Zase ma potreboval ponížiť. Jeho povýšená blahosklonnosť bola neznesiteľná. Zataľ som päste. Spolupracovali sme viac než desať rokov a myslím si, že som za ten čas nikdy nepochybil. Očakával odo mňa tvorivosť a remeselné zručnosti, čo mu chýbali, a ja som mu to všetko bez slova poskytoval. Lenže v poslednom čase mi ustavične dával najavo, že on je tu šéf, on ma platí, on má diplom, vedomosti a prax. Ja som bol dobrý

len na to, aby som pomáhal na stavbách, dozeral na priebeh prác a zabezpečil, aby sa plány *pána šéfa* do bodky dodržiavali. A ak som viedol projekt, nikdy to nebolo od á po zet, Luc zakaždým našiel spôsob, ako ho pozmeniť, pritom čoraz menej dal na môj názor. Po celý ten čas som bol lojálny a nedovolil som si obzerať sa po inom mieste.

– Nejaký problém, Yanis? – spýtal sa.

– Vôbec žiadny, – precedil som cez zuby.

Namiesto toho, aby som mu dal pästou medzi oči – a nebo mi je svedkom, že ma poriadne svrbelá ruka –, radšej som všetku energiu vrhol do práce. Tristanov projekt bol príležitosťou ukázať Lucovi, že som schopný, viem zamakať a je načase pustiť sa do veľkých projektov.

Zvyšok týždňa som drel ako kôň. Dni boli príliš krátke, a tak som na Tristanovom projekte zarezával po večeroch doma. Pre Veru ani pre mňa to nebolo ideálne, ale aspoň som sa vyhol tomu, aby Luc pchal nos do mojich plánov, skôr než budú úplne hotové, a odpočúval moje telefonické rozhovory. Mal som sa na pozore. Bol schopný kedykoľvek ma potopiť. Vera mi bola celý čas oporou. A hoci som nebol zástancom práce z domu, užíval som si jej blízkosť a pripadal som si ako umelec v spoločnosti svojej múzy. Oddychovala na pohovke s časopisom v ruke a pozorovala ma. Občas ku mne prišla, sadla si mi na kolená a pozornie sledovala, čo robím.

– To, čo pripravuješ, je neskutočné. Ten chlap z toho bude paľ!

– Držím si palce.

– Čo na to hovorí Luc? Ukázal si mu to? Určite je nadmieru spokojný.

Uhol som pohľadom. Niekoľko mesiacov som ju klamal, tvrdil som, že vzťah medzi jej bratom a mnou sa zlepšuje. Nechcel som ju znepokojovať, o nič nešlo, bol to trápny boj jedného chlapeckého ega proti druhému. Zatínal som päste, ovládal som sa, celkom sa mi to darilo, na všetko som pritakal, proti ničomu som nereptal.

– Tak to ani len netuším, – celý nesvoj som nakoniec vyšiel s pravdou von.

– Ako to, že ani len netušíš?

– Na zmluvu s Tristanom zvysoka kašle, rovnako ako na môj názor a prácu. A ak, tak ma špehuje, – vychrľil som, ani sám neviem ako.

Chytila mi tvár do dlaní a prinútila ma pozrieť sa jej do očí.

– To nemyslíš vážne? Prečo si mi o tom nepovedal?

– Nie je to až také zlé, – pošepol som.

– Ale áno, je to zlé!

Vyskočila na rovné nohy, začala chodiť dookola, rozhadzovala rukami. Bol zážitok vidieť Veru, keď sa rozčúlila! Rinul sa z nej nezastaviteľný príval slov, hromžila, nadávala, pritom neuveriteľne špúlila ústa. Už som oľutoval, že som povedal viac, než bolo potrebné, ale uľavilo sa mi. Bol som taký hlupák! Zasiahol som ju na najcitlivejšom mieste. Keď išlo o deti, mňa nevynímajúc, Vera bola horšia než medvedica brániaca mladé. Do istej miery mi to lichotilo.

– Nemá právo takto sa k tebe správať! Myslí si

o sebe, že je riaditeľ zemegule! Nie si jeho sluha ani asistent. Tak to teda nie! Však ja bratovi poviem svoje!

– Hej, hej! Upokoj sa! – pokúsil som sa ju prerušiť s rukami nad hlavou.

– Neupokojím sa!

Podišiel som k nej, položil som jej ruky na ramená a zastavil som ju. Odula sa.

– Neprichádza do úvahy, aby si do toho vstupovala. Netyka sa ťa to a nie je to tvoj problém! Nepotrebujem, aby si ma bránila. Som chlap na mieste, – vyhlásil som a udrľ som sa pästou do hrude dúfajúc, že ju rozosmejem.

– Ale...

– Nijaké *ale*. Nechaj to na mňa. Zajtra idem s Tristanom na kávu. Nevie sa dočkať, až uvidí, čo chystám. Zatiaľ mu predhodím kosť. Ak po nej skočí, tvoj brat bude mať o dôvod viac začať ma brať vážne a prejaviť voči mne trochu rešpektu.

Hodila sa mi okolo krku a tuho ma objala.

– Sľúb mi, že už predtým mnou nebudeš nič tajiť. Naozaj si mi o tom mal povedať.

– Áno... Sľubujem. Ale veď nejde o život, ver mi.

– Yanis, ja nežartujem! Vždy sme sa držali zásady, že ak sa jedného dňa prestaneme rozprávať, bude to začiatok konca. O to väčšmi, ak ide o pracovné problémy!

Zaparkoval som motorku, v tých dňoch som mal naozaj veľa výjazdov, pred stanicou Saint-Lazare. Stretnutie s Tristanom som vsunul medzi dve ďalšie schôdzky v tejto časti mesta. Dohodli sme sa, že zjždeme

do Starbucksu pod arkádami. Úprimne povedané, dal by som prednosť niektorému bistru, ale náš zákazník, náš pán, a on nemal času nazvyš. Čakal ma pred vchodom. Napriek tomu, že na prvý pohľad pôsobil upäto a chladne, ja som si tohto typického obchodníka v obleku a kravate obľúbil. Bol milý a vycítil som, že má zmysel pre humor, stačilo nájsť spôsob, ako sa mu dostať pod kožu. Okoloidúci sa za ním obzerali. Na tom nebolo nič zvláštne. Vyžarovala z neho moc, nepôsobilo to však nepríjemne ani nemiestne. Všimol som si, že niekoľko žien po ňom nenápadne poškúľovalo, aj on niektoré obdaril uznanlivým pohľadom. Nakoniec ma zbadal.

– Dobrý deň, Yanis, – zvitál sa so mnou a podal mi ruku. – Ďakujem, že si si tak narýchlo našiel čas.

– To nestojí za reč. Úplne chápem, že si sa nevedel dočkať. Dáme si kávu!

Pousmial sa a predišiel ma do svätyne zlej kávy s nekresťanskými cenami. Objednal si nápoj s nevysloviteľným menom. Malo to byť niečo talianske a mňa to dosť pobavilo, hoci on nechápal prečo. Nemal som v úmysle vešať mu na nos, že som tam v živote nebol. Potešilo ma zistenie, že podávajú aj klasické espresso. Zato som ho však nenechal sadnúť si vnútri. Medzi tými štyrmi stenami by som sa zadusil. Vyviedol som ho na akúsi terasu, kde som našiel voľný stolík.

– Tak, ako ti to ide? Máš pre mňa niečo nové?

– Zajtra večer si to prejdem s Lucom a najneskôr v pondelok dostaneš návrh zmluvy.

– Luc na tom nerobí s tebou? – spýtal sa plným právom.

Čo mu na to povedať?

– Nateraz ma poveril, aby som to celé rozbehol, ale ubezpečujem ťa, že on spraví znalecký posudok a projekt schváli.

– O to sa nebojím. Lucov pohľad na vec nie je pre mňa až taký dôležitý, zaujíma ma tvoj názor. Som veľmi spokojný, že na tom robíš práve ty.

Bolo príjemné natrafiť na človeka, ktorý bol ochotný mi dôverovať. Usmial sa na mňa.

– Už ma nenapínaj a povedz mi konečne niečo konkrétne o tom, čo pre mňa pripravuješ. Na tejto budove mi veľmi záleží.

– Pochopil som.

Spustil som. Dlhé roky som poznal dvoch spoločníkov hľadajúcich budovu vhodnú na vybudovanie concept storu. Tí chlapi vyšli z podsvetia a snažili sa zaradiť do normálneho života. Boli to dvaja megalomani, ničoho sa nezľakli, trochu ako ja, a navyše mali peniaze. Hovorilo sa o nich, že majú vrecká plné prachov. Pochopiteľne sme na nich narážali, aj keď Luc tým vôbec nebol nadšený a robil všetko pre to, aby sme pre nich nikdy nemuseli pracovať. Spomenul som si na nich, len čo Tristan začal rozprávať o svojej najnovšej nehnuteľnosti. A keď som do nej prvýkrát vošiel, bolo mi jasné, že som natrafil na ideálne miesto. Chlapov som informoval, farbisto som im vykreslil, aké má budova možnosti, a oni nastúpili do štartovacích blokov v očakávaní, že v septembri alebo októbri budú môcť svoj podnik rozbehnúť. Boli pripravení podpísať nájomnú zmluvu a dať prácam zelenú. Pošepili mi astronomickú sumu určenú

za renováciu budovy. A na tom som drel ako blázon. Polhodinu som Tristanovi vykladal čo a ako, a on celý čas ani nepípol. Pravda je, že som ho nepustil k slovu. Poznal som sa, vedel som, že keď sa dostanem do švungu, moje nadšenie je také nákazlivé, že ani ja sám nie som schopný proti nemu bojovať. Vopred som si pripravil, čo budem hovoriť, napokon to vypálilo úplne inak. Projekt ma tak vzrušoval, že sa zo mňa sypalo aj to, čo som nechcel. Tváril sa čoraz vážnejšie, až mi to napokon vzalo reč.

– To je v hrubých rysoch...

Pohniezdil sa, oprel sa na stoličke a mlčky upieral pohľad do diaľky. Jeho reakcia ma tak znervóznila, že som mal sto chutí zapáliť si cigaretu. To sa mi už dávno nestalo. Posledných päť rokov sme sa s Verou cigariet ani nedotkli. Začalo sa to jediným okamihom obojstranného nadšenia, a aj keď to nebolo bez ťažkostí, z boja sme vyšli ako víťazi.

– Yanis, – ozval sa Tristan konečne.

Zabodol sa do mňa pohľadom.

– Vyhral si, môžeš zmluvu považovať za hotovú vec.

Bolo to ako sen.

– Počkaj, počkaj, nie tak rýchlo. Je tu ešte niekoľko formalít.

– Zdá sa, že si v rokovaniach s partnermi výrazne pokročil. Máš mňa s veľmi ambicióznym projektom, máš nájomníkov, ktorí súhlasia, že budú znášať náklady spojené s renováciou. Nevidím nič, čo by ma mohlo prinútiť toto rozhodnutie stiahnuť. Presvedčil si ma.

Pozrel sa na hodinky.

– Teraz už musím ísť, Yanis. V pondelok si zavoláme a doladíme detaily. Chcem, aby sme sa čím skôr pustili do práce. Spoločne s Lucom, pravdaže. Nájdi čo najskorší termín schôdzky, na ktorej podpíšeme nájomnú zmluvu.

Vstal, vzápätí som sa zdvihol aj ja. Bol som celkom vyvedený z miery.

– Ďakujem ti za dôveru.

– Pozdrav odo mňa manželku.

– Spoľahni sa.

Až som sa triasol od vzrušenia pri predstave, ako jej to oznámim.

– Keď to celé spustíme, – pokračoval, – pozývam vás ku mne na večeru. To je to najmenej.

– S radosťou. Pekný zvyšok týždňa.

Zvrtol sa na päte a rázne vykročil. Musel som ovládnuť víťazný pokrik. Namiesto toho som dobehol až k motorke. Cestovná agentúra bola neďaleko a ja som nebol ochotný ten radostný okamih odkladať na neskôr. Vera bude prvá, kto sa to dozvie.

O desať minút som vchádzal do agentúry. Bez pozdravu som prešiel okolo Verinej kolegyne a jej zákazníkov. Zamieril som rovno k jej stolu.

– Yanis! Čo tu robíš?

Nenamáhal som sa s odpoveďou, chytil som ju za ruky a vytiahol zo stoličky. Objal som ju okolo drieku, zdvihol ju a zakrútil sa s ňou. Rozosmiala sa.

– Čo sa deje? Tak už mi to povedz!

– Mám zmluvu.

Postavil som ju na zem.

– Táraš! Naozaj? – uisťovala sa so slzami v očiach.

– Kto je najlepší?

Hodila sa mi okolo krku a tuho ma objala, div ma nezadusila, ale bolo mi to jedno. Božkávala ma na líca, na krk a opakovala „ľúbim ťa, ľúbim ťa“. Nieкто si odkašľal. Zasmial som sa jej do vlasov.

– Vraciam vám ju, – oznámil som zákazníkom.

Bez seba od radosti a plný vzrušenia som sa na ňu naposledy pozrel.

– Večer si dáme šampanské!

Ešte aj v podvečer nasledujúceho dňa som bol ako odtrhnutý z reťaze. Bolo takmer sedem hodín večer. Čochvíľa mala po mňa prísť Vera. Cez deň mi poslala esemesku, aby som sa nevracal domov, ale počkal na ňu v kancelárii. Tušil som, čo mala za lubom: večer vo dvojici v garsónke, bez detí.

Od devätnástich rokov až do chvíle, keď sme si s Verou kúpili byt, som býval v garsónke. Bola rovnaký prípad ako motorka, nevedel som sa s ňou rozlúčiť. Nepredal by som ju, a už vôbec by som ju neprenajal cudziemu človeku. V období môjho detstva a puberty tých niekoľko štvorcových metrov vo dvore činžiar-ka, kde som vyrastal, slúžilo otcovi ako dielňa. Rodičia nemali peniaze na kúpu bytu, a tak sa uspokojili s pivničnými priestormi obytného domu. Otec bol presvedčený, že to stojí za to. Až v dospelosti som pochopil, že do toho vložili všetky svoje úspory a raz to malo byť moje. Bol som jedináčik, a keď som prišiel

na svet, mali už svoj vek. Mal som úžasných, chápa-
vých rodičov, ktorí ma vždy podporovali. Vďaka nim
som sa stal tým, čím som dnes. Na základnej aj stred-
nej škole som sa na smrť nudil, chodil som tam len
z povinnosti. Jedného dňa si ma rodičia zavolali do
kuchyne. Sedeli za stolom, mama sa na mňa usmia-
la nežne ako vždy, otec sa ujal slova. Povedal mi, že
nemám dlhšie strácať čas a mám robiť to, čo naozaj
chcem. Zdôraznil, že jediné, na čom im záleží, je, aby
som bol šťastný a rozvíjal sa, preto urobia všetko, aby
mi v tom pomohli. Spýtal som sa ho, či by mi mohol
dať odporúčania, aby som sa dostal na stavby, je jed-
no, na aké. Chcel som sa naučiť manuálne pracovať,
hoci v tom čase som si už s rukami vedel veľmi dobre
poradiť. Keď som nebol zavretý v otcovej dielni, trávil
som čas renováciou rodičovského bytu a výrobou ná-
bytku. V nasledujúcich rokoch som išiel z jednej stav-
by na druhú a vždy som našiel sympatického chlapí-
ka ochotného niečomu novému ma priučiť. Dokonca
sa mi podarilo získať si istého architekta. Neušiel mu
môj v tom čase dosť presný pohľad na veci naoko-
lo a naučil ma základom techniky kreslenia plánov
a spôsobu, ako čo najlepšie vnímať priestor. O tri
roky mi otec dal kľúče od dielne. V nej som mal bývať
a osamostatniť sa. Prerobil som ju podľa svojich pred-
stáv a z pôvodných miestností som vytvoril nový byt.
Všetko som si porobil sám: elektrické vedenia, inšta-
lácie, vstavané skrine, nábytok. A začal som jej hovo-
riť „garsoniéra“. Predsa len sa našla jedna žena, ktorá
v mojom staromládeneckom byte prespala. Priviedol
som si tam Veru na našu prvú spoločnú noc. Keď

sme sa rozhodli pre spoločné bývanie, prišla aj s kuf-rami. Odišli sme, až keď sa nám narodil Ernest. Od-vtedy nám garsónka slúžila ako sklad nábytku. Vera tam z času na čas zašla, trochu poupratovala a strávi-li sme v nej spoločnú noc. Predpokladal som, že to mala v pláne aj na tento večer. Bola to naša svätyňa, občasná herňa pre deti.

Nevedel som sa jej dočkať. Potreboval som už len Lu-covo potvrdenie, aby som mohol Tristanovi s dvoj-dňovým predstihom poslať zmluvy. Ráno som ako správny pešiak predložil šéfovi celú dokumentáciu. Bol som si istý, že projekt schváli, mail som už mal pripravený.

– Yanis, môžeš na chvíľočku? – spýtal sa ma z opačnej strany stola.

Zdvihol som nos od počítača. Jeho tvár neveštila nič dobré. Stuhol som.

– Pozri sa... Prešiel som celý spis. Nie je to najhoršie.

Vstal som zo stoličky. Poskrúcal som si zápästia, až to zapraskalo. Bolo to silnejšie než ja.

– Nie je to najhoršie? Klient je pripravený podpísať zmluvu bez toho, aby videl záverečný protokol, a ty mi povieš, že to nie je najhoršie!

– On je možno ochotný podpísať, ale ja nie.

– Mohol by si sa vyjadriť jasnejšie?

Vstal, obišiel stôl a zastal oproti mne. Radšej som cúvol. Zamračil sa.

– Počkaj, Yanis. Ako vieš, že je pripravený podpísať?

– Včera som sa s ním stretol. Dali sme si kávu.
Potriasol hlavou.

– To naozaj nie je vhodné...

– To stačí! – rozčúlil som sa. – Odpovedz mi na otázku. Prečo vravíš, že to nepodpíšeš?

– Projekt, ktorý si pre toho chlapa vypracoval, si jednoducho nemôžem vziať na plecia. Je to pre nás príliš veľký záväzok. Uznávam, že si odviedol kus práce a výsledok nie je najhorší, ba povedal by som, že tentoraz sa ti to celkom podarilo... Lenže tá jeho budova ma vôbec nenadchla. Nechcem preňho robiť, a už vôbec nie s tými dvoma podvodníkmi, ktorých si chcel do toho zatiahnuť.

Pokojne sa vrátil k stolu, sadol si a sklonil sa nad svojimi plánmi, akoby sa nechumelilo.

– Strieľaš si zo mňa, Luc? Povedz mi, že je to žart.

– Ani náhodou, – odsekol a ani sa neunúval pozrieť na mňa.

Pohár trpezlivosti pretiekol.